ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 14ης Ιουνίου 2001 *

Στην υπόθεση C-473/99,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον W. Bogensberger, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Δημοκρατίας της Αυστρίας, εκπροσωπούμενης από τη C. Pesendorfer, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

που έχει ως αντικείμενο να διαπιστωθεί ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας, μη θεσπίζοντας εμπροθέσμως όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 95/30/ΕΚ της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1995, για την προσαρμογή στην τεχνική πρόοδο της οδηγίας 90/679/ΕΟΚ του Συμβουλίου για την προστασία των εργαζομένων από κινδύνους που διατρέχουν λόγω της εκθέσεώς τους σε βιολογικούς παράγοντες κατά την εργασία (έβδομη ειδική οδηγία κατά την έννοια του άρθρου 16, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/391/ΕΟΚ) (ΕΕ L 155, σ. 41), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, J.-P. Puissochet και J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 5ης Απριλίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Δεκεμβρίου 1999, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ προσφυγή με αντικείμενο να διαπιστωθεί ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας, μη θεσπίζοντας εμπροθέσμως όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 95/30/ΕΚ της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1995, για την προσαρμογή στην τεχνική πρόοδο της οδηγίας 90/679/ΕΟΚ του Συμβουλίου για την προστασία των εργαζομένων από κινδύνους που διατρέχουν λόγω της εκθέσεώς τους σε βιολογικούς παράγοντες κατά την εργασία (έβδομη ειδική οδηγία κατά την έννοια του άρθρου 16, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/391/ΕΟΚ) (ΕΕ L 155, σ. 41, στο εξής: οδηγία), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ.

2 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας, τα κράτη μέλη έπρεπε να θεσπίσουν τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για τη συμμόρφωσή τους προς την οδηγία αυτή το αργότερο στις 30 Νοεμβρίου 1996 και να ενημερώσουν αμέσως την Επιτροπή σχετικά.

3 Μη έχοντας λάβει από την Αυστριακή Κυβέρνηση καμία ανακοίνωση σχετικά με τα μέτρα μεταφοράς της οδηγίας, η Επιτροπή, με έγγραφο οχλήσεως της 30ής Μαΐου 1997, κάλεσε τη Δημοκρατία της Αυστρίας να υποβάλει εν προκειμένω τις παρατηρήσεις της εντός προθεσμίας δύο μηνών.

4 Με απάντησή τους της 29ης Ιουλίου 1997, οι αυστριακές αρχές ανέφεραν ότι κατά πάσα πιθανότητα τα μέτρα αυτά θα θεσπιστούν τον Δεκέμβριο του 1997.

5 Στις 2 Ιουλίου 1998, η Επιτροπή απηύθυνε στη Δημοκρατία της Αυστρίας αιτιολογημένη γνώμη, καλώντας την να θεσπίσει τα αναγκαία μέτρα για τη συμμόρφωσή της προς τις υποχρεώσεις της που απορρέουν από την οδηγία εντός προθεσμίας δύο μηνών από την κοινοποίηση της γνώμης αυτής.

6 Με έγγραφο της 3ης Σεπτεμβρίου 1998, η Αυστριακή Κυβέρνηση γνωστοποίησε στην Επιτροπή ότι έχει ήδη ληφθεί μέρος των μέτρων που είναι αναγκαία για τη μεταφορά της οδηγίας και ότι το άλλο μέρος βρίσκεται στο στάδιο της προετοιμασίας. Με έγγραφα της 4ης και 15ης Σεπτεμβρίου, 16ης Οκτωβρίου και 23ης Νοεμβρίου 1998 και της 10ης Φεβρουαρίου, 8ης και 9ης Απριλίου 1999, η Αυστριακή Κυβέρνηση πληροφόρησε την Επιτροπή ότι θεσπίστηκαν άλλες διατάξεις για τη μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο.

7 Με το δικόγραφο της προσφυγής της, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας εξακολουθεί να μην έχει μεταφέρει πλήρως την οδηγία στο αυστριακό δίκαιο. Συγκεκριμένα, σε διάφορους τομείς, ιδίως δε σε επίπεδο ομοσπόνδων κρατών, δήμων/κοινοτήτων και ενώσεων δήμων/κοινοτήτων, ακόμα δεν έχει θεσπιστεί μεγάλος αριθμός μέτρων.

8 Εξ αυτών η Επιτροπή συνάγει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας, εφόσον δεν θέσπισε εντός της προθεσμίας που τάσσει η οδηγία όλα τα μέτρα για να συμμορφωθεί προς τις υποχρεώσεις που απορρέουν από την οδηγία αυτή, είναι φανερό ότι παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη.

9 Η Δημοκρατία της Αυστρίας παρατηρεί κατ' αρχάς ότι λόγω της κατανομής αρμοδιοτήτων που γίνεται από το αυστριακό ομοσπονδιακό Σύνταγμα, η αρμοδιότητα θεσπίσεως των διατάξεων για τη μεταφορά της οδηγίας χαρακτηρίζεται από εντονότατο διαχωρισμό μεταξύ του ομοσπονδιακού κράτους και των ομοσπόνδων κρατών. Η κατάσταση αυτή επιδεινώνεται με τον συγκεκριμένο τρόπο που κατανέμονται οι αρμοδιότητες στους τομείς της παιδείας και της υπηρεσιακής καταστάσεως του προσωπικού των ομοσπόνδων κρατών και των δήμων/κοινοτήτων. Εξάλλου, τα διάφορα νομοθετικά όργανα πρέπει να ενεργούν συντονισμένα για να εξασφαλίζεται ομοιόμορφο επίπεδο προστασίας.

10 Στη συνέχεια, η Αυστριακή Κυβέρνηση απαριθμεί διάφορα μέτρα που θεσπίστηκαν για να εξασφαλιστεί η μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο.

11 Στο υπόμνημά της ανταπαντήσεως, η Αυστριακή Κυβέρνηση επικαλείται άλλα μέτρα που θεσπίστηκαν μετά την άσκηση της προσφυγής και παρατηρεί ότι όσα απομένουν θα θεσπιστούν πριν από το καλοκαίρι του 2000, γεγονός που πρέπει να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της παρούσας δίκης.

12 Σε απάντηση της επιχειρηματολογίας της Δημοκρατίας της Αυστρίας, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλεστεί διατάξεις, πρακτικές ή καταστάσεις της εσωτερικής του έννομης τάξεως, περιλαμβανομένων εκείνων που απορρέουν από την ομοσπονδιακή του οργάνωση, για να δικαιολογήσει τη μη τήρηση των υποχρεώσεων και προθεσμιών που τάσσει μια οδηγία (βλ., ιδίως, τις αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 1996, C-298/95, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1996, σ. I-6747, σκέψη 18, και της 6ης Ιουλίου 2000, C-236/99, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 2000, σ. I-5657, σκέψη 23).

13 Εξάλλου, το Δικαστήριο έχει κρίνει κατ' επανάληψη ότι η ύπαρξη παραβάσεως πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με την κατάσταση του κράτους μέλους όπως είχε κατά τη λήξη της προθεσμίας που τάχθηκε με την αιτιολογημένη γνώμη και ότι οι

αλλαγές που επήλθαν στη συνέχεια δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη από το Δικαστήριο (βλ., ιδίως, την απόφαση της 8ης Μαρτίου 2001, C-266/99, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 2001, σ. I-1981, σκέψη 38).

14 Τόσο από το υπόμνημα αντικρούσεως και από το υπόμνημα ανταπαντήσεως όσο και από την απάντηση της Αυστριακής Κυβερνήσεως σε ερώτηση του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας αναγνωρίζει ότι δεν θέσπισε, πριν από την παρέλευση της δίμηνης προθεσμίας που τάχθηκε με την αιτιολογημένη γνώμη, τα αναγκαία μέτρα για την πλήρη μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο. Κατά τη νομολογία που παρατέθηκε στην προηγούμενη σκέψη, τα διάφορα μέτρα που η Δημοκρατία της Αυστρίας ανέφερε ότι θεσπίστηκαν μετά την παρέλευση της προθεσμίας αυτής, ακόμα και αν με αυτά μεταφέρθηκε ορθώς η οδηγία, δεν έχουν σημασία στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής.

15 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφυγή που άσκησε η Επιτροπή πρέπει να θεωρηθεί βάσιμη.

16 Κατά συνέπεια, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας, μη θεσπίζοντας εμπροθέσμως όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.

Επί των δικαστικών εξόδων

17 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της Δημοκρατίας της Αυστρίας στα δικαστικά έξοδα και η Δημοκρατία της Αυστρίας ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Η Δημοκρατία της Αυστρίας, μη θεσπίζοντας εμπροθέσμως όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 95/30/ΕΚ της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1995, για την προσαρμογή στην τεχνική πρόοδο της οδηγίας 90/679/ΕΟΚ του Συμβουλίου για την προστασία των εργαζομένων από κινδύνους που διατρέχουν λόγω της εκθέσεώς τους σε βιολογικούς παράγοντες κατά την εργασία (έβδομη ειδική οδηγία κατά την έννοια του άρθρου 16, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/391/ΕΟΚ), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.**

2) **Καταδικάζει τη Δημοκρατία της Αυστρίας στα δικαστικά έξοδα.**

Gulmann Puissochet Cunha Rodrigues

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Ιουνίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του τρίτου τμήματος

C. Gulmann